

De oorsprong van de heks

Nora Roberts bij Boekერი:

Series:

Het eiland van de drie zusters-trilogie

1 *Dansen op lucht* • 2 *Hemel en aarde* • 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

1 *Meer dan liefde* • 2 *Gesloten hart* • 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

1 *Verbonden door het lot* • 2 *Op zoek naar de bron* •
3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

1 *Een ster van vuur* • 2 *De baai der zuchten* • 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

1 *De cirkel van zes* • 2 *Dans van de goden* • 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

1 *Verover je droom* • 2 *Koester je droom* • 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

1 *Geboren in vuur* • 2 *Geboren in ijs* • 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

1 *Het begin* • 2 *Vanuit het duister* • 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

1 *Dromen in beeld* • 2 *Armen vol rozen* • 3 *Proeven van liefde* •
4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie

1 *Voor nu en altijd* • 2 *De eerste en laatste* • 3 *Alles voor elkaar*

Drakenhart-trilogie

1 *Ontwaken* • 2 *Ontluiken* • 3 *Ontvouwen*

Sleutel-trilogie

1 *Sleutel tot het licht* • 2 *Sleutel tot de wijsheid* • 3 *Sleutel tot de kracht*

Verloren bruiden-trilogie

1 *De verborgen erfenis* • 2 *De verdwenen spiegel* • 3 *De verloren ringen*

Gallaghers van Ardmores-trilogie

1 *Schittering van de zon* • 2 *Tranen van de maan* • 3 *Hart van de zee*

Chesapeake Bay-kwartet

1 *De ziel van de zee* • 2 *Het lied van de getijden* • 3 *De roep van de haven*
• 4 *Het blauw van de baai*

Thrillers

De villa • *Droomwereld* • *Het eind van de rivier* • *Nachtmuziek* •
De schuilplaats • *Thuishaven* • *Begraaf het verleden* • *Geboorterecht* •
Het noorderlicht • *De gloed van vuur* • *Een nieuw begin* •
Het heetst van de dag • *Eerbetoon* • *Vastberaden* • *De zoektocht* •
Vuurdoop • *De ooggetuige* • *Het strandhuis* • *De schilder* •
Geliefde illusie • *Terug naar huis* • *De obsessie* • *Publiek geheim* •
Bij zonsondergang • *Weet je nog?* • *Kijk niet terug* • *Onderstromen* •
Op de vlucht • *Erfenis* • *Nachtwerk* • *Identiteit* • *Schimmenspel* •
Verscholen • *Lotsbestemming* • *Doelwit*

Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers

Vermoord naakt • *Vermoorde reputaties* • *Vermoorde schoonheid* •
Vermoord in extase • *Plechtig vermoord* • *Vermoord uit wraak* •
Vermoorde liefde • *Vermoorde harten* • *Explosief vermoord* •
Vermoorde getuige • *Rechtvaardig vermoord* • *Verraad* • *Verleiding* •
Hereniging • *Waaanzin* • *Vergeten verleden* • *Berucht* • *Perfectie* •
Visioen • *Overlever* • *Oorsprong* • *Herinnering* • *Verwachting* •
Onschuld • *Wederhelft* • *Fluweel* • *Verlossing* • *Belofte* • *Verbonden* •
Illusie • *Sensatie* • *Verdorven*

E-booknovelles

Bij nacht vermoord • *Vermoorde vaders* • *Vermoord fantoom* •
Bloedig vermoord • *Ritueel vermoord* • *Vermoord en vermist*

boekerij.nl

noraroberts.com

Nora Roberts

De oorsprong van de heks

Op haar dertiende ontdekt Neve McShane dat haar lot nauw is verbonden met een eeuwenoude, tragische familiegeschiedenis

Vertaald door Iris Bol en Marcel Rouwé

ISBN 978-90-492-1121-9

ISBN 978-90-492-1122-6 (e-book)

ISBN 978-90-492-1506-4 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Birth of the Witch*

Vertaling: Iris Bol en Marcel Rouwé

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © Arcangel Images

Zetwerk: Mat-Zet bv

De citaten van Shakespeare komen uit *Macbeth* in: *William Shakespeare. Oud werk in een nieuwe vertaling*, vertaling: Ap Zijlstra. Amsterdam: International Theatre & Film Books, 2023.

© 2026 Nora Roberts

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor alle vrouwen, en mannen,
die zijn opgehangen als heksen.
Of ze dat nou waren of niet.

DEEL 1

Geboorte/Wedergeboorte

Wanneer komen wij drieën elkaar weer tegen?
In donder, weerlicht of regen?
– William Shakespeare

Het is niet verbazingwekkender om
twee keer te worden geboren dan één keer;
alles in de natuur is wederopstanding.
– Voltaire

1695

Ze werd pas een heks toen ze haar ophingen.

Op haar twaalfde was Niamh McShane een rustig, leergierig meisje. Na de dood van haar moeder had ze geen familie meer, behalve de familie die ze diende, dus deed ze haar uiterste best om dat goed te doen.

Elizabeth en Isaac Downing kleedden haar, gaven haar te eten, boden haar onderdak en onderwezen haar zoals hun plicht was. Ze waren niet onvriendelijk of hardvochtig, vond Niamh.

Tenslotte was ze een dienstmeisje, een wees, en ze begreep heel goed dat alles wat ze bezat ook weer kon worden afgenomen.

Voor de koude maanden hadden ze haar de goede, warme cape gegeven waar Agatha – hun oudste dochter van vijftien – uit was gegroeid. Ze had stevige schoenen die nauwelijks knelden, kousen die ze zorgvuldig stopte, een hemd, een onderjurk, de lange bruine jurk voor alledag en de indigo rok en dito vest voor zondags.

Omdat Niamh in dienst was als contractarbeider verdiende ze geen geld, dus was de kleding die de familie haar gaf slechts geleend en niet van haarzelf, iets waar Agatha haar altijd graag aan herinnerde.

Deze vriendelijke goedgunstigheid, zo waarschuwde Agatha vaak, kon haar op elk moment worden onthouden. Vandaar dat Niamh zich altijd rustig en volgzzaam gedroeg.

Ze had geen herinnering aan de reis van Ierland naar Piety Island in de kolonie Massachusetts Bay of aan haar vader die tijdens die bootreis was overleden. Aan haar moeder had ze slechts vage herinneringen. Vriendelijke handen die haar haar streelden, een zacht gezongen lied om haar in slaap te brengen.

Heel soms hoorde ze haar moeders zangerige stem nog in haar hoofd.

Wees braaf, a stóirin, en op een dag zullen we hier vandaan gaan en verderop een eigen huisje krijgen.

Maar dat was slechts een stem in haar hoofd, en Niamh had geen idee wat er voorbij Piety Island en de grote zee lag.

Als gehoorzaam meisje – dat wist dat ze niet anders kon – had ze nog nooit de zweep gekregen, zoals de jonge Moses nadat hij tot twee keer toe eten uit de keuken had gegapt.

Ze ging naar school, leerde plichtsgetrouw haar lessen en had nog nooit de pijn van de fluisterplak op haar tong gevoeld.

Meneer en mevrouw Downing zagen erop toe dat ze zondags twee keer naar de kerk ging en, mits ze haar werk af had, ook twee doordeweekse avonden.

Ze had een hekel aan die uren op zondag en meestal kon ze wel een klusje verzinnen om te ontkomen aan de avonddiensten van dominee Abraham Simpson, die preekte over een God der wrake en over zonden – zo veel zonden.

Zonden van de soort waardoor Bridie Smythe – een vrolijke vrouw die graag roddelde – zes uur lang in het blok had moeten staan met een rode letter R van roddelaarster op haar borst. En Peter Trever met de D van dronkenschap.

De dominee ging tekeer tegen de papen, de anglicaanse kerk, de baptisten en vooral tegen de quakers. Nog maar een jaar geleden was John Farmer in het blok gezet en gebrandmerkt met de K van ketter, waarna hij van het eiland werd verbannen. Zijn in ongenade gevallen gezin had het eiland samen met hem verlaten en was in het kleine bootje gestapt in de hoop veilig het vasteland te bereiken.

Daardoor was Niamh Alice, haar enige echte vriendin, kwijtgeraakt.

Die nacht had ze gehuild, maar wel stilletjes. Huilen om de familie van een ketter zou haar in het gunstigste geval een strenge preek en in het ergste geval straf opleveren.

Nu ze bijna dertien werd, droomde ze over het ‘verderop’ waar haar moeder over had gesproken. Het huisje waar ze soms over fantaseerde. Een eigen tuin en een leven waarin ze bevrijd zou zijn van haar contract.

Ze droomde over zondagen waarop ze niet op een harde kerkbank hoefde te zitten om te luisteren naar donderpreken over zonden die in haar ogen helemaal geen zonden waren.

Ze had nog vijf jaar als dienstmeisje te gaan.

Ze stelde zich voor dat Agatha zou trouwen, wat niet alleen haar plicht, maar ook haar liefste wens was. Agatha had al om het zilverkant gesmeekt dat alleen de rijken, zoals haar vader – de koopman – mochten dragen, en dat ook gekregen.

George, de enige zoon, en nu al de prins van het gezin, zou vanzelfsprekend toetreden tot de bloeiende onderneming van zijn vader en met een vrouw trouwen die paste bij zijn stand.

En Sarah, knap en lief, zou ongetwijfeld een hele groep aanbidders hebben waaruit haar vader er een voor haar kon uitkiezen.

Mary, nu tien en altijd ziekelijk, zou volgen, maar tegen die tijd zou Niamh misschien haar eigen huisje hebben, verderop.

Ze zou het jammer vinden om Mary – met haar zwakke gestel en lieve karakter – te verlaten. Omdat mevrouw zei dat Niamh zo goed kon lezen, zat ze vaak aan Mary's bed om haar voor te lezen als het meisje te ziek was om op te staan.

Niamh bracht bloemen uit de tuin mee om Mary op te vrolijken of – als ze daar toestemming voor kreeg – kleine lekkernijen uit de keuken om Mary te verleiden iets te eten. En omdat Niamh die vaardigheid bezat, zette ze soms thee voor Mary van de kruiden uit de kruidentuin die zij onderhield.

Soms beeldde ze zich in dat haar ouders nog leefden en dat Mary en Sarah haar zusjes waren. Niet Agatha, want zij liet Niamh nooit vergeten dat ze geen ouders meer had en dat ze als verweesde contractarbeider afhankelijk was van de familie Downing. En George ook niet, want die deed zich vroom voor, maar vond het leuk om haar stiekem te knijpen.

Dus bleef ze rustig en deed ze haar werk gehoorzaam en gedwee.

Het liefste werkte ze in de tuin. De gewassen planten, onderhouden en oogsten, seizoen na seizoen. Ook hielp ze graag met het maken van zeep of kaarsen, hoewel dat zwaar en inspannend werk was. En van Nettie – een meisje dat op haar achtste uit Afrika was weggehaald – had ze geleerd om geneeskrachtige zalfjes, lotions en tincturen te maken.

Nettie gedroeg zich ook volzaam en gedwee, maar soms, wanneer ze samen aan het werk waren, zag Niamh een dromerige, verlangende blik in Netties ogen naar haar thuis en de mensen die ze was kwijtgeraakt.

Toen de winter langzaam plaatsmaakte voor de lente hielp Niamh de grond rijp te maken voor het zaaien. Ze voerde de kippen en stak de kachels aan. En omdat Mary te zwak werd geacht om naar school te gaan, kreeg Niamh opdracht om haar thuis gezelschap te houden.

Wel kregen ze één uur per dag samen les van een privéleraar.

's Avonds, moe van de lange dag, sliep ze heel vast en droomde ze levendig.

Ze droomde over een vrouw. Niet haar moeder. Haar moeder had donker haar gehad, net als zij had, en deze vrouw had goudblond haar, zo licht als de zon, en ogen die donkerder groen waren dan bladeren in de zomer.

Die vrouw droeg een wit gewaad, bijna als een lang hemd, met daar omheen een leren riem. Aan die riem hing bij haar ene heup een schede met een gekromd mes en aan haar andere heup een stok met een glinsterende steen aan het uiteinde.

In Niamhs droom stond de vrouw op een open plek in een dicht woud waar wilde bloemen bloeiden in dunne stralen zonlicht. Die glinsterende stralen kwamen uit een hemel die de kleuren had van het moment waarop de dag zijn poorten opende voor de nacht.

De grond waarop ze liep had een diepe, vruchtbare kleur bruin, en hetzelfde briesje dat de zoom van haar gewaad deed golven, bewoog haar goudkleurige haar.

Op de open plek stond een witte ketel op een stapel keien. Op een andere stapel keien lag een gladde stenen plaat met bloemen erop, naast een kaars die even puur en wit was als het gewaad van de vrouw.

De vrouw stak een hand uit en de kaars begon te branden, hoewel ze hem niet had aangestoken. En toen ze zich omdraaide, kringelde er rook uit de ketel. Ze hief haar gezicht en haar armen naar de hemel waar de met roze omrande wolken langzaam donkerder werden.

In haar droom hoorde Niamh de donder rommelen.

'De storm is in aantocht.'

Opeens leek de vrouw Niamh aan te kijken en rechtstreeks tegen haar te spreken.

'Die kan en mag niet worden tegengehouden, want zo is het lot. Ik ben De Eerste, maar niet langer de enige. En nu, voorwaar, begint de strijd tussen licht en duisternis. Dit is een gave, *iníon*, al zal het een vloek lijken.'

Heel even stond er medelijden in haar ogen te lezen. Daarna schoten ze vuur.

‘Onschuld genomen.’

Al pratend liep ze om de ketel heen; en terwijl ze dat deed, werd de rook dikker en zo wit als sneeuw.

‘Kracht geschonken. Een leven ontnomen, licht vergund. Wreedheid zal zich openbaren in de vorm van angst en valse vroomheid, maar in de kracht van drie schuilt het licht voor de geboorte van de heks. De tijd draait en draait. Slapen en ontwaken, ontwaken en slapen. Slapen en ontwaken.’

Inmiddels steeg de rook op en brandde de kaars. De vrouw pakte het mes en maakte er een kruis mee op haar handpalm. Bloed druppelde in de ketel en op dat moment klonk er zo’n luide donderslag dat Niamhs hart even oversloeg in haar slaap.

Met haar andere hand pakte de vrouw de staf en hief die op naar een inmiddels pikzwarte hemel. Uit de doorzichtige steen aan het uiteinde van de stok kwam een felle lichtstraal.

‘De ketel, de toverstaf en de kaars zijn door de kracht van het licht geschapen en worden dag en nacht door het kwaad begeerd. Zoek ze en breng ze bijeen,’ zei de vrouw terwijl de bliksem flitste. ‘En zoek ook mij, bij zon en bij maan. Zoals ik wil, zo zal het gaan.’

Daarna werd het licht verblindend en schrok Niamh wakker met een kreet in haar keel.

Eerst dacht ze dat ze zelf gilde of dat het geschreeuw een echo uit haar droom was, maar toen herkende ze Mary’s stem en het geschreeuw van meneer en mevrouw Downing.

Haastig stond ze op en rende in haar nachtjapon en op blote voeten de smalle trap af naar de slaapkamers van het gezin.

In Mary’s kamer probeerde mevrouw haar jongste dochter in bedwang te houden terwijl het meisje gilde, wild om zich heen sloeg en onduidelijke woorden uitstootte die eigenlijk geen woorden waren.

Meneer stond naast het bed in alleen zijn nachthemd. ‘Ze heeft gewoon een nare droom gehad, Elizabeth. Dat is alles.’

‘Nee, dit is meer dan een nare droom! Heus, meneer, geloof mij. Ze wil niet wakker worden en niet bedaren. Ik smeed u, haal de dokter.’

Met betraande ogen verscheen Sarah in de deuropening. ‘Moeder, moeder, wat is er met Mary aan de hand?’

‘Ze heeft naar gedroomd.’ Gapend liep George de kamer in. Maar hij was wakker genoeg om Niamh in het voorbijgaan hard in haar zij te knijpen. Vervolgens haalde hij zijn schouders op en ging terug naar zijn kamer.

‘Ik haal de dokter.’ Meneer Downing draaide zich om. ‘Sarah, ga terug naar bed, je tranen zullen haar niet helpen. Niamh, ga thee zetten voor Mary. Schiet op!’

Terwijl meneer Downing de kamer uit beende, rende Niamh naar haar kamer om haar schoenen en jurk aan te trekken. Ze stak haar kaars aan en haastte zich bij het flakkerende licht naar de keuken in het souterrain. Daar, in de kille duisternis, was het vuur gedoofd tot gloeiende resten. Ze plaatste aanmaakhoutjes, gebruikte de blaasbalg tot de houtjes vlam vatten en legde daarna houtblokken op het vuur.

Toen ze zag dat de ketel leeg was, slaakte ze een gefrustreerd kreetje en holde naar buiten om water uit de put te halen. De wind blies door haar haren terwijl ze de emmer liet zakken en diezelfde wind voerde mompelende stemmen mee.

Bij het licht van de sterren zag ze Agatha verderop in de tuin staan met een cape over haar nachtjapon. Bij haar, aan de bosrand waar de bomen hun donkere schaduwen wierpen, stond een vrouw. Eerst dacht Niamh dat het de vrouw uit haar droom was, maar nee, deze vrouw had een vollere buste en rondere heupen en haar haar was lichter – eerder de kleur van ijs dan van honing.

‘Agatha!’ riep Niamh. ‘Agatha, Mary is ziek!’

Agatha draaide zich niet om, maar de onbekende vrouw keek wel naar Niamh. En in het vage sterrenschijnsel zag Niamh haar glimlach. En daarin zat een kilte die bijtender was dan de wind.

Ze hoorde hoefgetrappel – meneer Downing die te paard naar de dokter ging – dus haalde ze de emmer omhoog. Daarmee haastte ze zich terug naar de keuken en hing de volle ketel boven het vuur.

Ze koos voor glidkruid, dat zou die arme Mary vast en zeker kalmeren. Heel zorgvuldig bereidde ze de thee en deed er wat honing in. Toen ze Mary’s kamer binnenliep, zag ze dat mevrouw Downing Mary stevig tegen zich aan drukte zodat Mary’s armen tegen haar lichaam gedrukt waren. Het meisje hapte en gromde als een kwade hond. Bloedstroompjes dropen uit de rauwe schrammen op haar gezicht.

‘Waar bleef je nou? Help me! Ze heeft haar gezicht opengekrabd. Mijn kindje. Mijn schatje. Stil maar, stil maar!’

‘Hier, Mary, drink maar.’ Niamh klom op het bed en hield de dampende mok tegen Mary’s lippen. De blik in Mary’s lieve bruine ogen maakte haar bang. Er lag een schittering van waanzin in.

‘Het kwaad is hier. De hoer van de duivel! Verdoemd zijt gij. Dat ge tot in aller eeuwigheid mag branden in de hel.’ De woorden klonken schor uit de mond van het meisje en haar moeder kreunde.

‘Vergeef me,’ mompelde Niamh waarna ze Mary’s neus dichtkneep en wat thee in Mary’s mond goot. ‘Nog een beetje, dan zul je je beter voelen.’

Ze neuriede een wijsje dat haar moeder vaak voor haar had gezongen en wisselde dat af met het mompelen van kalmerende woorden.

‘Weldra zul je sterven,’ zei Mary tegen haar, ‘zonder dat er iemand is om je te bewenen.’

‘O, waar blijft de dokter toch?’ snikte mevrouw Downing terwijl ze Mary tegen zich aan bleef drukken en haar wiegde.

‘Zet de dokter op de brandstapel, terstond. Dan dansen de vlammen vrolijk in het rond!’ giechelde Mary. Ze proestte toen Niamh meer thee in haar mond goot.

‘Denk maar aan vlinders, Mary.’ Niamh streelde Mary’s haar terwijl de tranen langs haar eigen wangen biggelden. ‘En aan kolibrietjes en regenbogen. Denk alleen maar aan fijne dingen.’

Heel even was het kind weer te zien in de waanzinnige ogen. ‘Ze doet me pijn. Waarom doet ze me pijn?’

Daarna rolden de ogen omhoog in hun kassen en gingen er stuip-trekkingen door het broze, jonge lichaam.

Dokter Osgood snelde de chaos binnen.

Het was duidelijk dat hij zich haastig had aangekleed, en zijn grijzende haar vormde twee slordige heuveltjes aan weerszijden van zijn hoofd. Hij had een kordate, onvriendelijke manier van doen en liet die onmiddellijk zien. ‘Opzij, meisje. Hier heb je niets te zoeken. Wat zit er in die mok?’

‘Thee van glidkruid met een beetje honing, meneer. Om Mary te helpen kalmeren.’

‘Scheer je weg met je nutteloze brouwsels.’

Ineens stond Niamh op de gang en werd de slaapkamerdeur voor haar neus dichtgesmeten.

Ontmoedigd deed ze een stap naar achteren en zag Agatha toen staan.

Ze droeg geen cape meer, maar Niamh zag dat de zoom van haar nachtjapon vochtig was van de dauw op het gras.

‘Waarom heeft mijn vader de dokter laten halen?’ vroeg Agatha op hoge toon.

‘Mary is ziek. Dat heb ik buiten nog tegen je geroepen toen ik naar de put liep.’

Agatha kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Wanneer?’

‘Toen ik water haalde voor Mary’s thee. Wie was die vrouw met wie je stond te praten?’

‘Ik heb met niemand gepraat. Ik kom net uit bed.’

‘Maar ik zag je bij de bosrand, samen met die vrouw met het witte haar.’

‘Leugenaars gaan naar de hel, maar pas nadat ze eerst de zweep hebben gekregen. Waar is je kapje? Denk je soms dat je mijn broer kunt verleiden door je haar onbedekt los te laten hangen? Ik zal ervoor zorgen dat je in het schandblok komt. Ga onmiddellijk je haar bedekken en zeg dan tegen de kokkin dat ze het ontbijt moet gaan maken. Mijn familie zal honger hebben. Schiet op.’ Na die woorden deed ze de deur van haar slaapkamer dicht.

Omdat haar positie haar geen keus liet, deed Niamh wat haar was opgedragen. Op haar kamertje kleepte ze zich keurig aan om aan de dag te beginnen. In de kleine spiegel die haar was vergund, kamde ze haar lange, zwarte haar, maakte een middenscheiding en rolde het strak op. Ze mocht er dan bleek uitzien en wallen onder haar donkerblauwe ogen hebben – de ogen van de vader die ze nooit had gekend – toch voelde ze zich niet moe.

Overstuur en bezorgd, ja. Maar niet moe.

Nadat ze haar kapje had vastgebonden liep ze opnieuw naar de keuken.

Op een normale dag zou mevrouw Downing in haar slaapkamer wat chocolade en wat brood met boter hebben genuttigd. Agatha, met haar vijftien jaar, zou hetzelfde hebben gedaan voordat het gezin gezamenlijk aan het ontbijt zou gaan dat bestond uit thee, brood en kaas en later in de ochtend ook uit pap.

Maar nu Mary ziek was, zou de dokter – een weduwnaar – blijven ontbijten, dus droeg de kokkin Niamh op om plakjes spek af te

snijden en haar te helpen bij het maken van honingcakejes. Daarna werd Niamh naar boven gestuurd om de tafel te dekken en wel dusdanig dat hun gast de status van de familie kon zien en de familie haar respect voor de status van de dokter toonde.

Terwijl ze bezig was, hoorde ze de dokter en meneer Downing praten.

‘Het meisje slaapt nu en laten we bidden dat ze gezond weer wakker wordt. Gisternacht nog maar ben ik naar de familie Parsins geroepen. Hun dochter, Ann, leed aan dezelfde aandoening als uw Mary. Ik raad u aan dominee Simpson erbij te roepen. Ann heeft de wevers Dorcas Alden en Elspeth Peace ervan beschuldigd dat ze bij haar in haar slaapkamer zijn verschenen, haar hebben gekweld en lichamelijk letsel hebben toegebracht. Beiden zijn inmiddels opgepakt op beschuldiging van hekserij.’

‘Hekserij!’

‘Ze zullen vanochtend nog worden ondervraagd en berecht.’

Niamh hoorde de duistere vreugde in zijn stem.

‘Er is afgesproken om deze zaak binnen Piety Island te houden, Isaac. Ik wil je op het hart drukken om tegen je winkelpersoneel te zeggen dat ze hun mond hierover moeten houden. Aan de overkant van de baai zijn te veel mensen die vraagtekens hebben gezet bij de gang van zaken in Salem. Wij zullen onze gemeenschap beschermen en de verdachten hier ondervragen en berechten. Als het kwaad daadwerkelijk naar Piety Island is gekomen, zullen we dat met wortel en tak uitroeien.’

‘Maar de beschuldiging van een jong meisje is toch geen...’

‘Haar zus, Margaret, heeft beide wevers er ook van beschuldigd in spookgedaante aan haar te zijn verschenen. Wanneer Mary weer wakker is, moet dominee Simpson met haar praten.’

‘Ik zal hem laten halen. Maar kom eerst ontbijten met mij en mijn zoon.’

Toen ze de eetkamer binnenliepen, stond Niamh daar met gevouwen handen.

‘Niamh, de goede dokter zal samen met George en mij ontbijten. Breng dienbladen naar mevrouw en naar Mary’s zussen. Zij zullen boven blijven.’

‘Wanneer het kind wakker wordt,’ snauwde Osgood haar toe, ‘dient ze een kop bouillon te krijgen en geen door jou gemaakte brouwsels.’

‘Ja, meneer. Ja, dokter.’

Ze haastte zich om te gehoorzamen, maar Osgoods stem droeg ver.

‘Zou je de brouwsels van zo’n domme gans nou wel vertrouwen?’

Niamh kende de wevers, de beschuldigde vrouwen, omdat ze naar hun cottage was gestuurd om de cape te halen die ze Agatha nog voor het krieken van de dag had zien dragen.

En ze had Agatha wel degelijk gezien!

De wevers hadden een mooie kleine cottage op een open plek in het bos. Hun haardvuur had een vrolijke gloed en binnen rook het naar vers gebakken brood en bloeiende kruiden.

Niamh had de vrouwen aardig gevonden. Omdat het een frisse dag was geweest hadden ze haar thee en een vers honingcakeje aangeboden. Ze had de blauwe wol op hun weefgetouw bewonderd, net als de zachtgrijze op het spinnewiel.

Als die vrouwen heksen, duivelaanbidders, waren geweest, zou ze toch wel iets anders hebben gevoeld dan vriendelijkheid en vrijgevigheid?

Ze zweeg erover tegen de anderen in de keuken, want dat kon als roddelen worden opgevat. Wel wenste ze dat haar beste vriendin, Alice, er was, dat ze iemand in vertrouwen kon nemen, iemand die haar kon troosten.

Ze bracht het eerste dienblad naar de vrouw des huizes.

Mevrouw Downing zat met gesloten ogen en gevouwen handen te bidden naast het bed van Mary. Ze opende haar ogen toen Niamh binnenkwam.

‘Hoe kan ik op een moment als dit nou aan eten denken?’

‘Probeert u toch wat te eten, mevrouw. Dan zult u sterk zijn als Mary weer ontwaakt.’

‘Ja, ja, natuurlijk.’ Met donkere wallen onder haar betraande ogen drukte mevrouw Downing een hand tegen haar gezicht en streek ermee over haar haastig gekamde en bedekte bruine haar.

‘Ik vraag de Here waarom een van zijn liefste schepsels zo moet lijden en wat ik moet doen zodat Hij haar zal sparen.’

‘Ik zal bidden dat ze weer wakker wordt, mevrouw.’

‘Net als ik. Neem mijn borduurwerk mee als je het dienblad komt ophalen. Handen mogen nooit ledig zijn. En, Niamh,’ voegde ze eraan toe voordat Niamh de kamer weer verliet, ‘dokter Osgood heeft

gezegd dat je geen thee of andere medicijnen meer mag klaarmaken.’

‘Ik...’ Niamhs keel sloeg dicht toen ze wilde protesteren. Ze knikte slechts en deed met gebogen hoofd de deur zacht achter zich dicht.

Alweer een pleziertje dat haar werd afgenomen, dacht ze.

Nog vijf jaar, en dan... dan zou ze een manier vinden om verderop te gaan kijken.

Ze deed haar werk. Leegde nachtspiegels, boende vloeren. Ze hoorde mevrouw Downing huilen, maar ditmaal van vreugde, omdat Mary wakker werd.

Niamh ontsnapte snel naar buiten om de tuin te verzorgen toen dominee Simpson aankwam om Mary te ondervragen. Zijn stem bulderde tegen de ruiten terwijl hij tekeerging tegen het kwaad waardoor het kind volgens hem werd gekweld.

Waarom, vroeg ze zich af, zagen sommige mensen overal kwaad terwijl de wereld zo veel schoonheid bezat? Als zij door het bos liep, zag ze ontluikende wilde bloemen en groene blaadjes die zich ontvouwd. Zij hoorde vogels zingen en de beek kabbelen. Zij voelde de zon op haar gezicht als ze omhoog keek.

Ze dankte de Here dat Mary was hersteld en wenste dat ze aan haar bed zat om haar voor te lezen. Maar voorlopig was het haar verboden om Mary’s slaapkamer te betreden.

In plaats daarvan gebruikte ze een paar lapjes om een kleine lapenpop voor Mary te maken en vulde die met gedroogde, rustgevende lavendel. Die liet ze door een van de andere bedienden samen met een kom bouillon naar Mary brengen.

Die nacht droomde ze opnieuw over de vrouw op de open plek in het bos en werd ze opnieuw gewekt door Mary’s geschreeuw en gegrom. Niamh kon enkel haar handen tegen haar gezicht drukken en huilen om het meisje dat ze als een zusje beschouwde.

Ditmaal kwamen de dokter, de dominee en andere hoogwaardigheidsbekleders uit het dorp. Hoewel het buiten onweerde, droeg Agatha haar op om naar het dorp te gaan om een grijze lap uit de winkel van haar vader te halen.

Een lap waarvan Niamh wist dat meneer Downing die ’s avonds zelf kon meenemen en dat zeker zou doen wanneer Agatha het hem vroeg. Omdat de kokkin haar had opgedragen om meer honing te halen, sjokte ze eerst over de modderige weg naar de boerderij van de familie Parsins terwijl de grijze hemel boven haar kolkte.

Hun zoon, Micah, hield bijen en vulde de pot met honing.

‘Naar ik hoop gaat het weer goed met je zus Ann.’

‘Nee, ze is nog steeds ziek. Mijn vader zegt dat alles weer goedkomt wanneer ze de heksen ophangen die haar hebben gekweld.’

De angst greep haar bij de keel. Ophangen? Zouden ze de wevers ter dood veroordelen?

‘Maar het is toch gewoon een ziekte?’

‘Nee, dit gaat om het kwaad.’ Zijn gezicht liep rood aan van woede en iets in zijn ogen deed haar denken aan de waanzin die ze bij Mary had gezien. ‘En nu is Elinor Talbet op dezelfde manier getroffen. De heksen hebben het boek van de duivel naar haar gebracht en gezegd dat Elinor haar ziel moest afstaan, anders zouden ze haar vermoorden!’

‘Maar, Micah...’

‘Ga weg. Neem de honing mee en vertrek. Mijn zus is zuiver, en zij hebben haar bezoedeld. Een ieder die hekserij niet veroordeelt is schuldig aan ketterij. Jij bent al eens met ketters omgegaan. Ga weg, anders beland je in het schandblok.’

Stomverbaasd deinsde ze achteruit. Ooit had ze hem als een soort vriend beschouwd, maar de jongen die nu in de regen stond met zijn ogen vol haat was een vreemde.

Terwijl de donder rolde, haastte ze zich naar het dorp waar ze wachtte, en wachtte tot de winkelbediende aankwam met de lap die Agatha wilde hebben.

Opnieuw door de regen liep ze terug naar het huis van de familie Downing. Ze vreesde dat de hele wereld waanzinnig was geworden. Ze had mensen horen praten over wat er in Salem was gebeurd. Meneer Farmer, de vader van Alice, had gezegd dat er inmiddels veel mensen waren die vonden dat er groot onrecht was geschied met het ophangen van de vrouwen in Salem wegens hekserij. Maar na het verkondigen van zijn overtuigingen was hij als ketter gebrandmerkt en verbannen van het eiland.

Zulke dingen konden hier niet gebeuren, stelde ze zichzelf gerust. De familie Downing bestond uit goede mensen en meneer Downing was een van de belangrijkste leiders op Piety Island. Andere mensen luisterden naar zijn gezond verstand. Hij zou nooit twee vrouwen laten ophangen omdat één ziek kind hen van hekserij had beschuldigd.

Maar de felrode woede op Micahs gezicht zei haar dat anderen daar misschien geen problemen mee hadden.

Eenmaal thuis liep ze naar de achterdeur en vervolgens naar de keuken. Eindelijk was ze de regen uit.

De kokkin, Catherine Goode, draaide zich om van de pruttelende stoofpot op het vuur.

‘Luie, treuzelende meid! Waar heb jij gezeten?’

‘Ik heb honing gehaald bij de familie Parsins zoals u me had opgedragen, en daarna ben ik naar de winkel van meneer Downing gegaan voor de lap stof voor Agatha.’ Niamh zette de mand neer en ging dicht bij het vuur staan.

‘Je bent langer weggebleven dan nodig is voor zulke boodschappen.’

‘Het was vandaag druk in de winkel, dus ik moest een tijdje wachten voordat ze de lap hadden ingepakt. En het onweer...’

‘Geen smoesjes, meisje. Ga onmiddellijk naar boven. Meneer Downing wil je spreken, en ik ben niet van plan om de schuld voor jouw luiheid op me te nemen.’

‘Mevrouw Goode, ze is doorweekt.’

Met een ruk draaide Goode zich om naar Nettie. ‘Dat is toch zeker haar eigen schuld? Door haar getreuzel en God mag weten wat nog meer. Pas op je woorden en bemoei je met je eigen zaken.’

‘Ik heb gedaan wat me is opgedragen,’ zei Niamh zachtjes. Ze zette de pot honing op de werktafel.

Ze pakte de mand met de lap en maakte aanstalten om naar boven te gaan. Ze had gehoopt op een stoel bij de haard, op een kop thee en wellicht een kleinigheid te eten tot ze weer droog en warm was. Maar mevrouw Goode was minstens even kwaad geweest als Micah.

De kokkin kon ongeduldig zijn en scherp uit de hoek komen, maar ze was zelden oneerlijk. Mary’s ziekte heeft het hele huis in rep en roer gebracht, dacht Niamh.

Boven volgde ze het geluid van stemmen naar de salon. Ze rilde, niet alleen van de kou, maar ook door het stemgeluid van dominee Simpson.

Bij de deur bleef ze staan en keek naar meneer Downing die bij de dominee, de dokter en Robert Essex, de magistraat, stond.

‘Meneer Downing, u had me ontboden.’

Als één man draaiden ze zich om en staarden haar aan.

‘Waar ben jij geweest?’

‘Meneer, uw oudste dochter had me gevraagd om de lap stof te halen die ze in uw winkel in het dorp had uitgekozen, en mevrouw Goode had me opgedragen om honing te gaan halen bij de familie Parsins omdat de onze bijna op was.’

‘Jij daar, jongen.’ Meneer Downing wees naar een bediende in de gang. ‘Haal juffrouw Agatha, en snel een beetje. Niamh, was het je niet verboden om thee of andere drankjes te maken? En was je niet gezegd dat je niet meer op de slaapkamer van mijn dochter Mary mocht komen?’

‘Ja, meneer.’

‘En toch heb je dat gedaan.’

‘Meneer Downing, dat heb ik niet gedaan.’

‘Leugenaars zijn gedoemd om te branden!’

Bij het zien van de fanatieke blik in de ogen van dominee Simpson ging er opnieuw een rilling door haar heen. ‘Ik lieg niet, meneer. Ik ben niet meer in Mary’s slaapkamer geweest sinds me dat was verboden. Ik heb gebeden voor haar herstel, maar ik heb haar niet meer gezien of gesproken.’

‘Kwaadaardig meisje.’ Met een duistere blik in zijn doordringen-de ogen keek hij haar aan en priemde met zijn wijsvinger naar haar. ‘Van zulke leugens hoort je tong te verschrompelen. Kijk eens hoe ze daar staat, nat als een aal en toch onrein.’

‘Meneer Downing, wat heb ik gedaan om kwaadaardig te worden genoemd?’

Hij negeerde haar en wenkte Agatha binnen. ‘Agatha, heb jij Niamh gevraagd om een lap stof in het dorp te halen?’

Agatha stond in de kamer, haar handen ineengeslagen bij haar middel. ‘Waarom zou ik zoiets doen, vader?’

‘Ik vraag je óf je dat vandaag hebt gedaan?’

‘Nee, vader.’

‘Maar dat heb je wél gedaan. Ik heb de lap bij me.’ Niamh haalde de ingepakte stof uit de mand. ‘De grijze wol die ze in je vaders winkel voor je achter hadden gelegd.’

‘Die lap wilde ik morgen zelf gaan halen of anders zou ik mijn lieve vader hebben gevraagd om hem mee naar huis te nemen. Zoals ik u helaas al eerder heb moeten vertellen, vader, verzint Niamh smoesjes om bij ons weg te kunnen komen en verspreidt ze onwaarheden.’